

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันโลกของการแข่งขันกีฬาได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว มีการใช้วิทยาการด้านต่างๆ เข้ามาช่วยพัฒนาสมรรถภาพของนักกีฬามากมาย การสร้างนักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในการแข่งขันมีปัจจัยหลายประการ จำเป็นต้องมีระยะเวลาในการดำเนินการพอสมควร ซึ่งต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก ดังนั้นการที่จะฝึกนักกีฬาให้ประสบความสำเร็จในระดับสูงนอกจากจะต้องฝึกฝนอย่างถูกวิธีแล้ว ยังต้องมีกระบวนการจัดการด้านโภชนศาสตร์การกีฬา กลศาสตร์การกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา และจิตวิทยาการกีฬา นอกจากนี้การคัดเลือกนักกีฬามาเก็บตัวฝึกซ้อมก็เป็นเรื่องที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่งเช่นเดียวกัน ต้องใช้งบประมาณและการสนับสนุนจากหลายฝ่ายทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งความก้าวหน้าทางวิทยาการด้านต่างๆ เพื่อพัฒนานักกีฬาให้สมบูรณ์พร้อมที่สุดสำหรับการแข่งขันเพื่อความเป็นเลิศ

จากการปฏิรูประบบราชการไทย ซึ่งรัฐบาลได้มอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน(ก.พ.)เป็นผู้พิจารณาโครงสร้างของกระทรวง ทบวง กรม ต่างๆ ก็ได้มีการจัดตั้งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาขึ้นในปีพ.ศ.2545 มีนายสนธยา คุณปลื้ม เป็นรัฐมนตรีประจำกระทรวง และมีนายเจตเจ็ท อินสว่าง เป็นปลัดกระทรวง โดยหลังจากเริ่มมีแนวคิดที่จะก่อตั้งกระทรวงกีฬาขึ้นในปีพ.ศ.2526 แต่เกิดปัญหาการยุบสภาและความขัดแย้งในบทบาทหน้าที่ของกระทรวงกีฬาที่ซ้ำซ้อนกับหน่วยงานอื่นๆจึงทำให้การก่อตั้งล่าช้ามากกว่า 19 ปี โครงสร้างของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาประกอบด้วย สำนักงานรัฐมนตรี สำนักงานปลัดกระทรวง สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ และมีรัฐวิสาหกิจอีก 2 หน่วยงาน ได้แก่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และการกีฬาแห่งประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีองค์กรมหาชนอีก 1 หน่วยงาน คือ สำนักงานส่งเสริมการประชุมและแสดงสินค้าแห่งประเทศไทย

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีนโยบายสำคัญและเร่งด่วนเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาชาติ ได้แก่ การจัดสรรเรื่องโครงสร้าง บุคลากร ในทุกหน่วยงาน ทุกตำแหน่งให้ลงตัว ไม่ทำงานซ้ำซ้อนกัน สร้างพื้นฐานในการพัฒนานักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศและเพื่อการอาชีพ โดยมีฐานในการสร้าง คือ โรงเรียนกีฬาที่มีอยู่ 10 แห่ง และได้รับความเห็นชอบเพิ่มอีก 2 แห่ง และวิทยาลัยพลศึกษา 17 แห่งทั่ว

ประเทศ โดยการกำหนดนโยบายอ้างอิงจากแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2545-2549 (19 ปีที่รอคอย"กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา",2546)

จากแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2545-2549 ได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนา 6 ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย

1. การพัฒนาการกีฬาขั้นพื้นฐาน
2. การพัฒนาการกีฬาเพื่อมวลชน
3. การพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
4. การพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพ
5. การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา
6. การพัฒนาการบริหารกีฬา

โดยยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้นักกีฬาและนักกีฬาผู้พิการมีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันและพัฒนาความสามารถทักษะและจริยธรรม โดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาภายในประเทศและนานาชาติ การพัฒนาบุคลากรทางการกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการแข่งขันกีฬาให้ได้มาตรฐานสากล และมีเป้าหมายเพื่อความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬานานาชาติทุกระดับ ดังนี้

1. ในการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ประเทศไทยจะต้องเป็นเจ้าซีเกมส์
2. ในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ทุกสมาคมกีฬาที่มีการชิงเหรียญทองตั้งแต่ 10 เหรียญทองขึ้นไปจะต้องได้เหรียญทอง
3. ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ ประเทศไทยจะต้องได้เหรียญทอง

นอกจากนี้ยังมีแนวทางการพัฒนานักกีฬาและบุคลากรทางการกีฬาที่สอดคล้องกับงานวิจัย คือ มีการส่งเสริมให้สมาคมกีฬาและองค์กรกีฬาต่างๆ นำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬามาใช้พัฒนาความสามารถของนักกีฬา และให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬานานาชาติ ร่วมกันวางแผน ตั้งเป้าหมาย ฝึกซ้อม ติดตาม และประเมินผล รวมทั้งการคัดเลือกตัวนักกีฬาที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬานานาชาติ โดยสนับสนุนชนิดกีฬาที่จำแนกน้ำหนักเป็นรุ่นและกีฬาที่มีศักยภาพในการแข่งขันมากขึ้น

ส่วนยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและเผยแพร่ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาวิจัยมีทิศทางที่ชัดเจนและสามารถนำผลการวิจัยด้าน สรีรวิทยาการออกกำลังกายหรือ โภชนาการการกีฬา จิตวิทยาการกีฬา ชีวกลศาสตร์การกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา วิศวกรรมและเทคโนโลยีการกีฬา มาประยุกต์ในการพัฒนาสุขภาพของประชาชนทุกกลุ่มและพัฒนาศักยภาพของนักกีฬา บุคลากรทางการกีฬา เครื่องมือ อุปกรณ์และสถานกีฬาให้ได้มาตรฐานยิ่งขึ้น โดยมี

เป้าหมายที่สอดคล้องกับงานวิจัย คือ มีการสนับสนุนการศึกษาวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาอย่างมีทิศทางและต่อเนื่องทั้งในระดับประเทศและระดับจังหวัด นอกจากนี้องค์การกีฬาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีการนำผลการวิจัยและความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาไปใช้ในการพัฒนากีฬาทั้งในระดับประเทศและระดับจังหวัด (การกีฬาแห่งประเทศไทย สำนักนายกรัฐมนตรี,2544)

ในประเทศไทยนั้นการดำเนินการเพื่อความเป็นเลิศในการกีฬายังไม่อาจกล่าวได้ว่าประสบความสำเร็จมากนักเนื่องจากยังขาดผู้ฝึกสอนกีฬาที่ได้มาตรฐานระดับชาติ ซึ่งตรงกับผลการประเมินแผนพัฒนา การกีฬาแห่งชาติฉบับที่ 2 (พ.ศ.2540-2544) ในแผนหลักที่ 3 แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ที่ประเมินว่าประเทศไทยยังขาดสถาบันผลิตผู้ฝึกสอนกีฬาที่ได้มาตรฐานระดับชาติ และจำนวนผู้ตัดสินและผู้ฝึกสอนกีฬาที่ได้มาตรฐานของสหพันธ์กีฬานานาชาติยังมีน้อยมากและไม่ครบ 45 สมาคมกีฬา รวมถึงในแผนหลักที่ 5 แผนพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาที่ประเมินว่าประเทศไทยมีการผลิตงานวิจัยที่มีคุณภาพด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีการกีฬาน้อยมาก (การกีฬาแห่งประเทศไทย,2545:248,255)

นอกจากนี้ ในสังคมไทยยังมีคนอีกจำนวนไม่น้อยที่เข้าใจผิดว่าการเล่นกีฬาเป็นอุปสรรคต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือเชื่อว่าบุคคลที่สนใจด้านกีฬาแล้วผลการเรียนจากตำราจะตกต่ำลง แต่โดยความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ เด็กที่เรียนดีมักจะเล่นกีฬาได้ด้วย (พิพัฒน์ ชูรวเวช ,2521:10) รวมทั้งระบบการศึกษาของประเทศไทยยังไม่เอื้ออำนวยให้เยาวชนของชาติสนใจจะเล่นกีฬา เพราะระบบการศึกษาจะมุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการเพียงด้านเดียวเป็นหลัก จึงทำให้เยาวชนของชาติต้องทุ่มเทการศึกษาด้านวิชาการเพื่อโอกาสทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นเหตุให้เยาวชนขาดแรงจูงใจ และขาดความสนใจการกีฬาหรือพัฒนาสมรรถภาพทางการกีฬาอย่างจริงจังเพื่อความเป็นเลิศ ซึ่งโดยภาพรวมแล้วนักกีฬาที่มีโอกาสได้ศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยยังมีจำนวนน้อย และโอกาสของนักกีฬาที่ศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยที่จะพัฒนาความสามารถของตนเองเพื่อเป็นนักกีฬามืออาชีพก็มีน้อยลง เนื่องจากไม่มีการจัดระบบการศึกษาที่เอื้ออำนวยต่อการฝึกซ้อมและการแข่งขันเพื่อความเป็นเลิศ ซึ่งแตกต่างจากประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ประเทศอเมริกา ที่มีแผนและระบบการส่งเสริมนักกีฬาให้ประสบความสำเร็จทั้งทางด้านวิชาการและการกีฬา การที่นักกีฬาจะประสบความสำเร็จได้นั้นนอกจากองค์ประกอบในการแสดงความสามารถของนักกีฬา 3 ด้าน ได้แก่ สมรรถภาพทางเทคนิคและทักษะ สมรรถภาพทางกาย และสมรรถภาพทางจิตใจ คือความพร้อมสมบูรณ์ด้านจิตใจ รวมถึงนักกีฬาควรจะมีระดับเชาวน์ปัญญาที่ดีด้วย ตรงกับผลการวิจัยของศุภรัตน์ สุขสมนิล (2517:20-21) จากการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับทักษะกิจกรรมพลศึกษา" โดยทักษะกิจกรรมพลศึกษาได้มาจากการทดสอบทักษะแบดมินตัน ผลสรุปว่า คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับ

คะแนนทดสอบทักษะแบบมีต้นมีความสัมพันธ์กัน คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำจะมีคะแนนทดสอบทักษะแบบมีต้นสูงหรือต่ำด้วย และสอดคล้องกับผลการวิจัยในปี ค.ศ. 1968 ที่นักจิตวิทยาได้แบ่งศึกษากลุ่มนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา โดยควบคุมตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลการวิจัยให้เหมือนกันทั้ง 2 กลุ่ม ได้แก่ การเลือกวิชาเรียน ระดับเขาวนปีญญา รูปร่างลักษณะ น้ำหนัก ส่วนสูง สภาพเศรษฐกิจและสังคม แล้วเปรียบเทียบผลการเรียนเฉลี่ยของกลุ่มที่ศึกษาเป็นเวลา 3 ปี ผลการวิจัยแสดงว่ากลุ่มนักกีฬามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช่ นักกีฬา(กระทรวงศึกษาธิการ,กรมพลศึกษา,2527:31)

เขาวนปีญญา (Intelligence) เป็นสิ่งที่มิผู้ให้ความสนใจกันมานานหลายศตวรรษแล้ว นักจิตวิทยาได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องเขาวนปีญญาเมื่อต้นศตวรรษที่ 20 แต่ก็ยังหาข้อสรุปที่ชัดเจนไม่ได้ แต่อย่างไรก็ตามนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของเขาวนปีญญาไว้ต่างกัน เช่น

บินท์ (Binet,1909 อ้างถึงใน พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา,2542:36) กล่าวว่า เขาวนปีญญา หมายถึง การใช้ความสามารถของแต่ละบุคคลเพื่อให้เข้าใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ตามลักษณะเฉพาะของสิ่งนั้นๆแล้วนำความรู้ความเข้าใจที่ได้รับมาไปตัดแปลงและปรับปรุงเพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ในโอกาสต่อไป

เทอร์แมน (Terman,1921 อ้างถึงใน พรรณราย ทรัพย์ะประภา,2538:5) ได้ให้ความหมายของคำว่าเขาวนปีญญาว่า “เขาวนปีญญาคือความสามารถในการคิดเชิงนามธรรม”

ชาร์ลส สเปียร์แมน (Charles Spearman อ้างถึงใน ชัยพร วิชาวุธ,2525:385) ได้พัฒนาทฤษฎีเกี่ยวกับระดับเขาวนปีญญาไว้ เรียกว่า “ทฤษฎีสองตัวประกอบ”(The Two-factor Theory) โดยสเปียร์แมนกล่าวว่าเขาวนปีญญาของคนเรามี 2 ตัวประกอบ คือ ตัวประกอบทั่วไป (General Factor หรือ G Factor) หมายถึง ความสามารถพื้นฐานทั่วไปที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคน เช่น ปฏิภาณ ไหวพริบ การสังเกต เป็นต้น และตัวประกอบเฉพาะอย่าง (Specific Factor หรือ S Factor) หมายถึง ความสามารถเฉพาะอย่างซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ เช่น ความสามารถด้านกีฬา ดนตรี ศิลปะ เป็นต้น

แบบทดสอบที่นักจิตวิทยาสร้างเพื่อให้ประเมินความแตกต่างระหว่างบุคคลแยกออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ แบบทดสอบประเภทใช้ภาษา (Verbal Test) และแบบทดสอบประเภทไม่ใช้ภาษา (Non-Verbal Test) แบบทดสอบทั้ง 2 ชนิดมีวัตถุประสงค์ในการใช้แตกต่างกัน และนิยมเรียกชื่อเฉพาะตามวัตถุประสงค์ของการใช้ เช่น แบบทดสอบเขาวนปีญญา (Intelligence Test) แบบทดสอบความถนัด (Aptitude Test) หรือแบบทดสอบทัศนคติ (Attitude Test) เป็นต้น (สมพงษ์ คุ้มสวัสดิ์ ,2516)

IQ (Intelligence Quotient) หมายถึง ระดับเขาวนปีญญา (Intelligence) หรือสมรรถภาพทางสมอง (Mental Ability) ของมนุษย์ ซึ่งเป็นอัตราส่วนระหว่างอายุจิต (Mental

Age) หรืออายุสมองที่ประเมินได้จากแบบทดสอบมาตรฐานทางด้านเชาวน์ปัญญา (Intelligence Test) และอายุจริงตามปฏิทิน (Chronological Age) แล้วคูณด้วย 100 ตามสูตร คือ $IQ = MA / CA \times 100$ (พรรณราย ทรัพย์ะประภา , 2544:1)

IQ ของมนุษย์มีปัจจัยสำคัญ 2 ประการ คือ พันธุกรรม และสิ่งแวดล้อมภายนอก การเลี้ยงดู ชุมชน ครอบครัว สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างสมองของเด็กๆได้ (คันทน์ชัย จัตรคุปต์, 2545:10)

โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner, 1993) ได้สร้างทฤษฎีเกี่ยวกับเชาวน์ปัญญาไว้ เรียกว่า "ทฤษฎีพหุปัญญา" (Theory of Multiple Intelligence) เมื่อปีค.ศ. 1983 โดยจำแนกเชาวน์ปัญญาของมนุษย์ออกเป็น 8 ด้าน ได้แก่

1. ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence) คือ ความสามารถทางด้านดนตรี ได้แก่ นักดนตรี นักแต่งเพลง นักวิจารณ์ดนตรี เป็นต้น
2. ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily – Kinesthetic) คือ ความสามารถในการใช้ร่างกายของตนเองแสดงความคิด ความรู้สึก เช่น นักแสดง นักกีฬา เป็นต้น
3. ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical – Mathematical Intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ตัวเลข เช่น นักบัญชี นักคณิตศาสตร์ เป็นต้น
4. ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence) คือ ความสามารถในการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียน เช่น นักพูด นักการเมือง หรือนักเขียน เป็นต้น
5. ปัญญาด้านมิติ (Spatial Intelligence) คือ ความสามารถในการมองเห็นพื้นที่ เช่น สถาปนิก มณฑานาคร ศิลปิน นักประดิษฐ์ เป็นต้น
6. ปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence) คือ ความสามารถในการเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึก ความคิดและเจตนาของผู้อื่น
7. ปัญญาด้านตนหรือการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) คือ ความสามารถในการรู้จักตนเองและสามารถประพฤติปฏิบัติตนได้จากการรู้จักตนเองตามความเป็นจริง
8. ปัญญาด้านนักธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence) คือ ความสามารถในการรู้จักธรรมชาติของพืชและสัตว์ การเข้าใจวงจรของระบบธรรมชาติและสามารถเรียนรู้ได้ดีในเรื่องของธรรมชาติ

ในส่วนของที่เกี่ยวข้องกับปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวนั้นจากคำนิยามของ การ์ดเนอร์ (Gardner, 1983) คือ ความสามารถในการใช้ร่างกายของตนแสดงความคิด ความรู้สึก ทักษะการเคลื่อนไหวร่างกาย และความสามารถในการใช้มือประดิษฐ์ ได้แก่ นักแสดง ช่างซ่อมรถยนต์ และนักกีฬา เป็นต้น ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถด้านกีฬาสูง เช่น เบ็บ รุท (Babe Ruth) นักกีฬาเบสบอลอาชีพ เมื่อตอนที่เขาอายุ 15 ปี ขณะที่แข่งขันอยู่เกมหนึ่งพิชเชอร์

ของทีมชาติว่างได้ต่ำกว่ามาตรฐานมาก เขาจึงได้ต่อว่าพิชเชอร์คนนั้น มาเทียส(Mathias)พี่ชายของเขาซึ่งเป็นโค้ชของทีมจึงได้ตะโกนบอกให้เขาเปลี่ยนตำแหน่งไปเล่นเป็นพิชเชอร์แทน เขารู้สึกประหลาดใจมากเพราะเขาไม่เคยเล่นหรือซ้อมการเล่นในตำแหน่งพิชเชอร์มาก่อนเลย แต่เมื่อเขาไปยืนบนแท่นขว้างลูกเขากลับรู้สึกมั่นใจมากกว่าจะขว้างได้ดี หลังจากนั้นเป็นต้นมาเขาก็เล่นเบสบอลในตำแหน่งพิชเชอร์มาตลอด (Gardner, 1993:18) ก็น่าจะเป็นผู้ที่มีเขาวงกตปัญญา ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวสูงตามทฤษฎีพหุปัญญาของโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ เป็นต้น

ในการแข่งขันกีฬาระดับประเทศนั้นกีฬาที่นักกีฬาไทยจะสามารถประสบผลสำเร็จได้ มักจะเป็นกีฬาประเภทที่มีการกำหนดรุ่นน้ำหนัก เช่น มวยสากลสมัครเล่น ยูโด หรือยกน้ำหนัก เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการแข่งขันมวยสากลสมัครเล่นรายการ "เดอะ โกลเด้น เบลท์ 2003" ที่ประเทศโรมาเนีย ในรอบชิงชนะเลิศ รุ่นน้ำหนักไม่เกิน 48 กิโลกรัม ที่สุบรรณ พันโนน นักมวยทีมชาติไทย สามารถเอาชนะ ไชลิน ตานาซิล นักมวยทีมชาติโรมาเนียได้สำเร็จ(กระปุกดอทคอม ,Online,13 ก.ย. 2546) หรือกีฬาประเภทที่ไม่มีการปะทะกัน เช่น แบดมินตัน บิลเลียดและสนุกเกอร์ หรือเทเบิลเทนนิสซึ่งเป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่งที่รูปร่างของนักกีฬามีความได้เปรียบกันน้อย ดังจะเห็นได้ว่านักกีฬาเทเบิลเทนนิสอันดับ 1-3 ของโลกทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่เป็นนักกีฬาจากประเทศจีน ซึ่งมีรูปร่างไม่ต่างจากนักกีฬาของประเทศไทยมากนัก แต่นักกีฬาเทเบิลเทนนิสไทยฝ่ายหญิงที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดคือ นันทนา คำวงศ์ กลับอยู่เพียงอันดับที่ 125 ของโลกสำหรับนักเทเบิลเทนนิสหญิงเท่านั้น(ไทยเทเบิลเทนนิสออนไลน์,Online,12 ม.ค.2546) ดังนั้นกีฬาเทเบิลเทนนิสจึงน่าจะเป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่งที่ประเทศไทยควรจะมีการส่งเสริมพัฒนา เพื่อความเป็นเลิศต่อไป เนื่องจากรูปร่างนักกีฬามีความได้เปรียบกันน้อย ใช้อุปกรณ์น้อย ใช้สถานที่ไม่กว้างมากนัก และอุปกรณ์ต่างๆค่อนข้างทนทาน ทำให้ไม่เปลืองงบประมาณมากนัก

เทเบิลเทนนิสเป็นกีฬาที่นิยมแพร่หลายมากเนื่องจากมีวิธีการเล่นที่ง่าย ใช้อุปกรณ์และสถานที่ไม่มาก รวมทั้งอุปกรณ์การเล่นราคาไม่แพง แต่คงทนสามารถใช้งานได้นาน ลักษณะการเล่นและกติกาการแข่งขันก็ง่ายไม่ยุ่งยากซับซ้อนเหมือนกีฬาอื่นๆ คือ การเสิร์ฟลูก (Serve) ให้ลงโต๊ะด้านฝ่ายตรงข้ามแล้วตีโต้กัน ผู้ใดทำลูกออกหรือไม่สามารถตีลูกให้ลงโต๊ะได้ก็จะเสียแต้ม โดยผลัดกันส่งลูกคนละ 2 ครั้งจนฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดทำคะแนนได้ 11 คะแนนก่อนก็จะเป็นผู้ชนะ ในกรณีที่ได้คะแนน 10 คะแนนเท่ากันก็สลับส่งลูกคนละ 1 ครั้ง ผู้ใดได้คะแนน 2 คะแนนติดต่อกันก็จะเป็นผู้ชนะ กีฬาเทเบิลเทนนิสสามารถเล่นได้ทั้งประเภทบุคคลและประเภทคู่หรือเล่นเป็นทีมก็ได้ เปิดโอกาสให้มีผู้เล่นได้จำนวนมาก สอดคล้องกับปรัชญา โภมารัตต์ และประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธ์ (2540:3-4) ที่สรุปประโยชน์และคุณค่าของกีฬาเทเบิลเทนนิสเป็น 4 ด้าน คือ

1. ประโยชน์และคุณค่าทางด้านร่างกาย ได้แก่ ทำให้ร่างกายแข็งแรงพอเหมาะ ทำให้ร่างกายมีความว่องไวปราดเปรียว ทำให้การเคลื่อนไหวส่วนต่างๆสัมพันธ์กันได้ดียิ่งขึ้น และทำให้ร่างกายมีสัดส่วนพอเหมาะ

2. ประโยชน์และคุณค่าทางด้านจิตใจ และอารมณ์ ได้แก่ ทำให้มีความสุขสนุกสนานรื่นเริง ทำให้จิตใจแจ่มใสกระปรี้กระเปร่า ช่วยให้เกิดสมาธิในการปฏิบัติงาน และช่วยให้รู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเองให้เหมาะสม

3. ประโยชน์และคุณค่าทางด้านสังคม ได้แก่ ทำให้ได้รู้จักเพื่อนมากขึ้น ทำให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะและระหว่างหมู่คณะมากขึ้น ทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างวัย และช่วยสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเอง สถาบัน และสังคม

4. ประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ ช่วยลดค่าใช้จ่าย เป็นการประหยัด และสะดวกในการเล่น เพราะเทเบิลเทนนิสเป็นกีฬาที่อุปกรณ์ราคาถูก ใช้ได้นานทนทาน และใช้สถานที่ในการเล่นหรือแข่งขันไม่มาก ทำให้ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสถานที่มากมายเช่นกีฬาประเภทอื่น

จึงนับว่ากีฬาเทเบิลเทนนิสเป็นกีฬาที่ได้มาตรฐานของกีฬาสากลทั่วไปเหมือนกีฬาประเภทอื่นๆ

นอกจากนี้เทเบิลเทนนิสยังเป็นวิชาเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นได้ระบุวิชาบังคับหลักให้เรียนวิชาพลานามัยในรายวิชา พ101-พ306 และในรายวิชา พ102 พลานามัย คือ วิชาเทเบิลเทนนิส (ซัชชัย โภมารัต และประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ์, 2540) ซึ่งจะเห็นได้ว่าตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นให้ความสำคัญกับกีฬาเทเบิลเทนนิสโดยบรรจุให้เป็นวิชาบังคับ จึงสรุปได้ว่ากีฬาเทเบิลเทนนิสเป็นกีฬาที่มีคุณสมบัติตรงตามจุดประสงค์หลักของวิชาพลานามัย ดังนี้

1. เพื่อให้มีทักษะการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การดูแลสุขภาพและสวัสดิภาพ
2. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการพัฒนาและรักษาสรรพภาพกายและจิต สุขภาพและสวัสดิภาพ

3. เพื่อให้เห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การดูแลสุขภาพและสวัสดิภาพ

4. เพื่อให้มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา และมีสุนิษย์ที่ดี

กีฬาเทเบิลเทนนิสไม่มีหลักฐานปรากฏแน่นอน และไม่มีประวัติความเป็นมาในสมัยโรมันหรือกรีก แต่อังกฤษอ้างว่าตนเป็นต้นกำเนิดแล้วก็ไม่มีใครอ้างหรือคัดค้าน อย่างไรก็ตามมีผู้สันนิษฐานว่ามีที่มาเช่นเดียวหรือมาจากกีฬาลอนเทนนิส (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2538:4) และได้มีผู้ให้ข้อสันนิษฐานว่ากำเนิดมาจากกีฬา 2 ประเภท คือ

1. กีฬาในร่มของลอนเทนนิส ซึ่งเริ่มเล่นครั้งแรกในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา ประมาณปีค.ศ. 1890

2. สันนิษฐานว่าเริ่มเล่นในอินเดีย โดยทหารอังกฤษเล่นเป็นกีฬากลางแจ้ง โดยใช้ไม้กระดานเป็นตาข่าย

ในการแข่งขันเทเบิลเทนนิสนั้นบุคคลที่จะประสบความสำเร็จได้รับชัยชนะจะต้องมีทักษะสูงในการเล่น คือ ทักษะการเสิร์ฟ ทักษะการตบ ทักษะการตีลูกได้แบบต่างๆ และทักษะการเคลื่อนที่ สำหรับการเสิร์ฟนั้นมีความสำคัญมากที่สุดในการเล่นเทเบิลเทนนิส เพราะจะต้องเริ่มเล่นโดยการเสิร์ฟลูกก่อนทุกครั้ง เมื่อการเสิร์ฟมีผลคือถูกต้องตามระเบียบหรือกติกาการเล่นแล้ว จึงจะตีโต้กันได้ ดังนั้นผู้เล่นจึงจำเป็นต้องเข้าใจและฝึกหัดทักษะการเสิร์ฟลูกให้ถูกต้องเพื่อให้พัฒนาทักษะการเล่นเทเบิลเทนนิสได้เร็วขึ้น กล่าวคือ เมื่อผู้เล่นเสิร์ฟลูกข้ามไปได้ดีมีประสิทธิภาพ ผู้รับก็จำเป็นต้องพยายามหาวิธีการตีลูกกลับไปให้ได้ ซึ่งจะเป็นการแข่งขันกันพัฒนาทักษะการเล่นในตัวของมันเองไปในที่สุด (เทพประสิทธิ์ ฤทธิวัชวิชัย,2538:38) สอดคล้องกับซัชชัช โภมารทัต และประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธ์(2540:67) ที่กล่าวว่า การเสิร์ฟลูกเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในขั้นตอนการเล่นและการแข่งขัน เพราะการเสิร์ฟลูกเป็นขั้นตอนแรกของการเริ่มเล่นและเริ่มแข่งขัน ซึ่งผู้เล่นทุกคนต้องผลัดกันเสิร์ฟลูกตามกติกาคนละ 2 ครั้ง การเสิร์ฟลูกที่ดีย่อมมีโอกาสที่จะได้คะแนนจากการเล่นได้ง่าย ส่วนการเสิร์ฟลูกเสียนั้นย่อมไม่มีโอกาสได้คะแนนจากการเสิร์ฟเลย กลับเป็นการเพิ่มคะแนนให้แก่ฝ่ายตรงข้ามอีกด้วย

มาร์ติน ซกลอร์ซ (Martin Sklorz,1979 อ้างถึงใน เทพประสิทธิ์ ฤทธิวัชวิชัย,2538:38) ได้เสนอข้อควรระวังเกี่ยวกับการเสิร์ฟลูก ไว้ดังนี้

1. ไม่รีบเสิร์ฟลูกเร็วเกินไป
2. รวบรวมสมาธิก่อนเสิร์ฟลูก
3. มีการเตรียมวิธีการเสิร์ฟลูกไว้ให้พร้อมเสียก่อน
4. เก็บความคิด (หายใจ) การเดาหรือการเตรียมรับลูกจากการเสิร์ฟของฝ่ายตรงข้ามข้ามไว้ และใช้ทักษะการเสิร์ฟตามความต้องการ

ซัชชัช โภมารทัต และประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธ์(2540:70) ได้กล่าวว่าการเสิร์ฟลูกที่ดีนอกจากจะมีวิธีการเสิร์ฟลูกถูกต้องแล้ว ยังต้องเสิร์ฟลูกให้แม่นยำอีกด้วย การเสิร์ฟลูกแม่นยำลงตามจุดที่ตนเองต้องการจะทำให้เราได้เปรียบฝ่ายตรงข้าม เพราะถ้าเราเสิร์ฟลูกลงตามจุดที่ต้องการได้อย่างแม่นยำเราก็จะสามารถเสิร์ฟลูกลงตรงจุดที่ฝ่ายตรงข้ามรับยาก หรือเสิร์ฟไปทางจุดที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ถนัด ก็จะทำให้คู่ต่อสู้รับลูกด้วยความยากลำบาก โอกาสที่เราจะทำคะแนนย่อมมีมากขึ้น การฝึกให้มีความแม่นยำในการเสิร์ฟลูกให้ได้หลายๆจุดย่อมมีโอกาสได้เปรียบฝ่ายตรงข้าม เพราะฝ่ายตรงข้ามจะคาดการณ์ไม่ถูกว่าเราจะส่งลูกลงจุดใด ทำให้เกิดความพะวัคพะวนในการรับลูกซึ่งอาจจะรับลูกเสียได้ง่ายๆ

ดิก ไมลส์ (Dick Miles, 1974 อ้างถึงใน อำนวยโชค รื่นเรือง, 2524:39-40) ได้กล่าวว่า ลูกเสิร์ฟที่ดีไม่จำเป็นต้องมีความรุนแรง แต่ต้องมีความแน่นอน ให้ผลชัดเจนในการวางจุดที่สำคัญ ตรงจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ โดยลูกจะต้องไม่โด่งเพราะอาจทำให้คู่ต่อสู้ตบกลับมาได้ง่าย

เราจะเห็นได้ว่าทักษะการเสิร์ฟลูกในกีฬาเทเบิลเทนนิสที่มาร์ติน ชกลอร์ช ชัชชัย โกมารทัต และประพัฒน์ ลักษณะพิสุทธิ์ รวมถึงดิก ไมลส์ได้กล่าวไว้มีความสำคัญมาก กล่าวคือต้องมีการรวบรวมสมาธิ การทลายความคิดในการรับลูกของฝ่ายตรงข้าม และการเสิร์ฟลูกลงจุดที่เราคิดไว้ให้แม่นยำด้วย ดังนั้นการเสิร์ฟลูกที่ดีมีประสิทธิภาพจึงต้องให้หลักจิตวิทยาการกีฬาเข้ามาช่วยอีกทางหนึ่งด้วย เพราะนอกจากจะทำให้เกิดความได้เปรียบในการเล่นแล้วการเสิร์ฟลูกที่ผิดพลาดยังมีผลถึงการเสียคะแนนในการแข่งขันอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง "ผลของการฝึกจินตภาพที่มีต่อความสามารถในการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิส" ผลการวิจัยแสดงว่า หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 6 กลุ่มที่ฝึกเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสควบคู่กับการฝึกจินตภาพ มีค่าเฉลี่ยความสามารถในการเสิร์ฟสูงกว่า กลุ่มที่ฝึกเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสเพียงอย่างเดียว (พรเทพ นิพงษ์, 2542 อ้างถึงใน สุกัญญา ลิ้มสุนันท์, 2543:33)

ถ้าจะพิจารณาถึงการพัฒนากีฬาของชาติที่ส่งเสริมความเป็นเลิศของนักกีฬาในระดับนานาชาติ กีฬาเทเบิลเทนนิสก็เป็นกีฬาที่น่าจะมีการส่งเสริมดังเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว ในการแข่งขันกีฬาเทเบิลเทนนิสบุคคลที่จะประสบความสำเร็จได้รับชัยชนะจะต้องมีทักษะการเล่นสูง ซึ่งทักษะการเสิร์ฟเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญมาก แต่ในสังคมไทยยังมีความคิดเกี่ยวกับการเล่นกีฬาว่าจะทำให้ผลการเรียนตกต่ำลง และผู้ที่เป็นนักกีฬาเป็นผู้ที่เขาวนปัญญาไม่ดี ทำให้ขาดการสนับสนุนส่งเสริมให้เยาวชนของชาติเล่นและพัฒนาทักษะกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ซึ่งขัดแย้งกับทฤษฎีพหุปัญญา ของ โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ ที่เชื่อว่าความสามารถทางกีฬาเป็นเขาวนปัญญาด้านหนึ่ง ดังนั้นผู้ที่มีเขาวนปัญญาดีก็ควรจะมีความสามารถทางด้านกีฬาดีด้วย

จากความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาวิจัยเรื่อง "ความแตกต่างของเขาวนปัญญาที่มีต่อการฝึกทักษะการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิส" ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากีฬาของชาติในอนาคตต่อไป รวมถึงเป็นประโยชน์ในการคัดเลือกตัวนักกีฬาที่มีความสามารถได้ถูกต้องแม่นยำมากขึ้นในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างของเขาวนปัญญาที่มีผลต่อการฝึกทักษะการเสิร์ฟในกีฬาเทเบิลเทนนิส

2. เพื่อเปรียบเทียบผลการฝึกทักษะการเสิร์ฟลูกหน้ามือ ลูกหลังมือ และผลรวมของทักษะการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสภายในกลุ่ม ระหว่างก่อนฝึก หลังการฝึก 4 สัปดาห์ และหลังการฝึก 8 สัปดาห์

สมมุติฐานในการวิจัย

นักเรียนหญิงที่มีระดับเขาวนปัญญาต่างกันจะมีความสามารถในการฝึกทักษะการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสแตกต่างกัน

1. ความสามารถในการเสิร์ฟลูกหน้ามือ ลูกหลังมือ และผลรวมของทักษะการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิส ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ภายหลังจากการฝึก 4 สัปดาห์ และ 8 สัปดาห์ แตกต่างกัน

2. ความสามารถในการเสิร์ฟลูกหน้ามือ ลูกหลังมือ และผลรวมของทักษะการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสก่อนการฝึก ภายหลังจากการฝึก 4 สัปดาห์ และ 8 สัปดาห์ ภายในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีระดับเขาวนปัญญาสูง ได้แก่ กลุ่มที่ได้ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป กลุ่มที่มีระดับเขาวนปัญญาปานกลาง ได้แก่ กลุ่มที่ได้ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่ 26-74 และกลุ่มที่มีระดับเขาวนปัญญาต่ำ ได้แก่ กลุ่มที่ได้ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา

2. การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสแบบการเสิร์ฟด้วยลูกหน้ามือ และการเสิร์ฟด้วยลูกหลังมือเท่านั้น

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกสำหรับการวิจัย 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ใช้เวลาในการฝึกวันละ 45 นาที

4. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนหญิงโรงเรียนมัธยมศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งหมด จำนวน 45 คน จากโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ในปีการศึกษา 2546 ซึ่งผ่านการทดสอบเขาวนปัญญาและความสามารถในการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสก่อนรับการฝึก

5. ผลของการวิจัยไม่สามารถนำไปใช้อ้างอิงกับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั่วประเทศได้

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. กลุ่มตัวอย่างให้ความร่วมมือใช้ความสามารถในการฝึกและการทดสอบอย่างเต็มความสามารถ
2. อุปกรณ์และสถานที่ฝึกและทดสอบมีมาตรฐานเดียวกัน
3. แบบทดสอบเขาวงกตปัญญาชุดโปรแกรมซีพีแมทริเซสมาตรฐาน(The Standard Progressive Matrices) ของ J.C. Raven,1947 เป็นแบบทดสอบเขาวงกตปัญญาที่มีมาตรฐานในการประเมินเขาวงกตปัญญาของกลุ่มตัวอย่าง
4. การทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสเป็นการทดสอบการเสิร์ฟลูกหน้ามือและหลังมือของอานวยโชค รื่นเริง ซึ่งมีความเชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ระดับเขาวงกตปัญญา หมายถึง ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนที่ได้จากแบบทดสอบเขาวงกตปัญญาชุดโปรแกรมซีพีแมทริเซสมาตรฐาน (The Standard Progressive Matrices) ของ J.C. Raven,1947 ซึ่งมีค่าความเที่ยง อยู่ในช่วง 0.90-0.93 (ชุมพร ยงกิตติกุล,2524:ค)
2. ผู้ที่มีระดับเขาวงกตปัญญาสูง หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป
3. ผู้ที่มีระดับเขาวงกตปัญญาปานกลาง หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 26-74
4. ผู้ที่มีระดับเขาวงกตปัญญาต่ำ หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา
5. ความสามารถในการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิส หมายถึง คะแนนที่ได้รับจากการทดสอบความสามารถในการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสด้านหน้ามือและด้านหลังมือ จากการทดสอบความสามารถในการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสของอานวยโชค รื่นเริง ซึ่งมีค่าความตรง .68 กับ ผลการแข่งขัน และมีความเที่ยง .92

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบความสามารถในการพัฒนาการเรียนรู้ทักษะการเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสของผู้ที่มีเขาวงกตปัญญาต่างกัน

2. เพื่อให้ทราบผลการฝึกเสิร์ฟเทเบิลเทนนิสสำหรับผู้ที่มีเขาวนปัญญาต่างกัน แล้วใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะผู้เรียนต่อไป
3. เพื่อให้ทราบแนวโน้มในการพัฒนาผู้ที่มีเขาวนปัญญาสูงให้ฝึกกีฬาเพื่อความเป็นเลิศต่อไป